

Sebastian Fitzek
A MEGHÍVÁS

SEBASTIAN
FITZEK

A
MEGHÍVÁS

pszichothriller

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Sebastian Fitzek: *Die Einladung*

Copyright © 2023 by Verlagsgruppe Droemer Knauer GmbH & Co. KG,
Munich, Germany

A kötet kiadási jogai a németországi AVA international GmbH
(www.ava-international.de) közreműködésével kerültek a kiadóhoz.

Hungarian translation © Szalay Zsuzsanna

© General Press Könyvkiadó, 2024

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZALAY ZSUZSANNA

ISBN 978 963 452 902 6

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KOLBE-KONTOR ILDIKÓ

PROLÓGUS

– Tudtad, hogy csak rövid időszak volt a Földön, amikor nem volt végzetes a szaporodás? – kérdezte az ősz hajú férfi, és töltött neki egy konyakot, bár a lány visszautasította.

A frakkjával, fehér, gomb nélküli ingével és idétlen lakkcipőjével egy pingvinre emlékeztette a lányt, aki belebújt a túlságosan nagy fürdőköpenybe, amelyet a férfi a zuhanyzás után készített ki neki.

– Nemi betegségek, mint a szifilisz vagy a gonorrhoea, aztán a szülés veszélyei – magyarázta neki, miközben a felső ajkát nyalogaatta. – A védekezés nélküli szexért nagyon gyakran halállal fizetnek és fizetnek ma is.

A kandallóban megreccsent egy farönk, és a hang szilveszter reggelére emlékeztette a lányt. Amikor még minden rendben volt a világgal, az anyja nem szokott el egy másik pasival, és az apja nem itta magát részegre délután hat előtt. Ezért volt rá lehetőség, hogy együtt dobáljanak petárdákat az Eddy garázs mellett udvaron.

Ez volt az utolsó alkalom, hogy látta őt.

Vajon papa él még? Remélhetőleg nem.

– Csak egy rövid időszak volt, amikor féktelenül csinálhattuk anélkül, hogy a legrosszabbra kellett volna számítanunk. Tudod, melyikre gondolk?

A lány belekortyolt a borostyánszínű italba, belülről érezte a kellemes, rég elveszett melegséget, és közben átkozta magát. Sejtette előre. Abban a pillanatban, amikor az öregúr letekerte az oldalablakot, és a kocsira intett. *Valami nem stimmel ezzel a fickóval.* Hamis szemek ültek a hamis arcában. Botox vagy bármi más. Egy érzelemmentes, gyíkszerű maszk.

Ám valószínűleg akkor is beszállt volna hozzá, ha vér folyik a szeméből. Bármilyen jobb volt, mint egy újabb mínusz hét fokos éjszaka a Stuttgarter Platzon, a gyorsvasút boltívei alatt. És első pillantásra úgy tűnt, megütötte a főnyereményt: Mercedes S osztály, dupla garázs a villa előtt, legalább hatszáz négyzetméter padlófűtéses luxus és egy fürdőköpeny, amely melegebben tartotta, mint a parka, amelyet a városi missziótól kapott. A pasas részeges fecsegése viszont elviselhetetlen volt, és nyilvánvalóvá tette, hogy mit vár ma mindezért cserébe tőle.

– Ez volt az az idő, amikor az antibiotikumokat és a tablettát is feltalálták. De ez csak rövid ideig tartott, amíg az AIDS meg nem jelent. Mindössze tizenöt évig, a hatvanas évek végétől a nyolcvanas évek elejéig. Egy szempillantás csupán az emberiség történetében.

A pingvin felnevetett, és kinyitott egy faládát, amely egy két-szárnyú ablak előtt állt. Az ablak a hátsó kertre nézett, és íves fehér rácsokkal volt biztosítva, mint a villa földszintjén lévő összes társa.

– Micsoda paradoxon, nem? Az életet előidéző aktus mindig is együtt járt a halállal, és ez most is így van. – Egy vászontáskát vett elő a ládából. – Ez a tiéd.

A lány belenézett a szatyorba, amelyet a pingvin úgy helyezett a kanapéra, mintha egy szemeteszsák lenne.

– Gyerünk, pakold ki! – A férfi kivette a kezéből a konyakospoharat.

Egyenként húzta ki a ruhákat a táskából: egy halványszürke szoknyát, egyszerű lányka alsóneműt, egy fehér, harangujjú blúzt.

– Vedd fel!

A férfi követelőző mozdulatot tett, és a lány engedelmeskedett. A pingvin háromszáz eurót ígért neki, amiből százat már a csizmája talpbetétje alá dugott.

A fürdőköpenyt leengedte a padlóra, és először a fehéreneműbe bújt bele.

– Fordulj meg! – követelte a férfi, amikor mindent magára öl-

tött. A ruhadarabok úgy passzoltak, mintha ráöntötték volna őket. Újnak tűntek, de frissen mosott illatuk volt.

– Tökéletes – ítélte meg a pingvin. Kilökte őt a nappaliból (amit ő szalonnak nevezett) az első emeletre vezető íves márványlépcsőhöz. Mezítláb ment, lépcsőfokról lépcsőfokra. Felfelé haladt, de az a furcsa érzése támadt, mintha egy jeges pincébe ereszkedne le.

– Erre!

Követte a férfit egy fürdőszobába, amely nagyobb volt, mint a neuköllni lakótelepi lakás, ahonnan a részeges apja előbb az anyját, majd őt magát is elüldözte.

– Na nézd csak, milyen csinos vagy! – ujjongott a pingvin, a konyakospoharát egy jakuzzi szélére helyezve. Rövid pillantást vetett a dupla mosdókagyló fölötti aranykeretes tükörrre, de azonnal le is sütötte a tekintetét. Semmi természetes nem volt ebben a jelenetben. Egy részeg, ötvenöt körüli férfi frakkban egy tizennégy éves lány mellett, aki reszket a félelemtől és a hidegtől.

– Hihetetlen. Levághatom a hajad?

A lány megvonta a vállát. Az általa elképzelt követelésekhez képest ez a kérés még mindig ártalmatlannak tűnt.

– A haj extra költséggel jár.

– Nem probléma – mondta a férfi, és a lány hitt neki. Már a csuklóján lévő óra is a gazdagságtól búzlott. Valószínűleg képes lenne egy ezrest is kifizetni neki minden egyes hajszálért, és észre sem venné a számláján.

– Várj, talán elég lesz, ha feltűzöd! – mondta a férfi, és koncentrált arckifejezéssel közeledett a lány felé. A lány behunyta a szemét, és érezte, ahogy a bizzar fickó több csatot is felhelyez, majd hátralepett, és nevetve tapsikolt. – Tessék, most egy kis szájfény és puder. Túl sápadt vagy.

Érezte, hogy a férfi valamit az ajkára ken, majd az arcára. A valaminek kellemes illata volt, mégis rosszullét fogta el tőle.

– Ez csodálatos – hallotta a férfit, aki most szomorúnak hangzott. – Ha tudnád, mit látok benned!

A férfi gyorsan lélegzett. Mohón szívta be a levegőt a vékony ajkakon keresztül. A lány érezte a konyak illatát, de valami mást is, valami keserűt a férfi leheletén.

– Gyere!

Kézen fogta a lányt, és kivezette a fürdőszobából a folyosóra, két szobával arrébb.

– Pont úgy nézel ki, mint ő.

– Mint ki? – kérdezte óvatosan a lány.

– És még a hangod is hasonló.

– Kiről beszél?

Megálltak egy résnyire nyitott szobaajtó előtt.

– Ssss! – A férfi a mutatóját a lány ajkára tette. – Túl sokat kérdezel. Ő inkább szótlan.

Aztán belökte a szobába. Lila-fehér pasztellszínű leányálom. Szekrények, egy kis kanapé, rengeteg párna az ágytakarón – minden ízlésesen, harmonizáló tónusokban. Még a kis öltözőasztal előtt álló torta is lila krémmel volt megtöltve. Legalább egy tucat gyertya égett rajta. Az ágy fölött egy hozzá illő füzér lógott. Ezüst fólián rózsaszín betűkkel az állt, hogy *Happy Birthday!*, amelyben a lány saját magát látta tükröződni, és nem ismert magára.

– Boldog születésnapot, drágám! – mondta a mögötte álló férfi.

A lány megfordult, hogy szembenézzen vele.

– Ez meg mit jelentsen?

A férfi könnyes szemmel biccentett neki.

– Boldog tizennegyedik születésnapot – mondta. Aztán becsukta az ajtót. Kétszer elfordította a kulcsot, majd kihúzta a zárból.

Segítség!

A lány torka összeszorult, mintha a pingvin egy láthatatlan hurkot tett volna a nyaka köré.

A férfi nehézkesen lélegzett, közelebb lépett, és ismét megnyalta az ajkát.

– Kérem, elmehetnék? – kérdezte a lány. A hangja remegett a félelemtől.

Túl késő.

Az öregember úgy hunyorgott a szemével, mintha megvakult volna.

– Soha nem volt még ilyen tökéletes, Marla – mondta.

– Ki az a Marla?

Amikor a penge megvillant, a lány azon tűnődött, hogyan kerülhetett a kés ilyen gyorsan a pingvin kezébe.

– Tudtad, hogy a vörös az egyetlen szín, amely az életet és a szerelmet, valamint a halált is szimbolizálja? – kérdezte.

Aztán szúrt. Egyszer. Kétszer. A penge behatolása úgy hangzott, mintha egy hámozott narancsot zúzott volna össze pusztá kézzel. Úgy tűnt, mintha valami eltört volna benne. Mintha egy nehéz pohár tört volna össze egy kemény padlón. Inkább érezte, mint hallotta. Hangosabban sikoltott, mint valaha. Olyan volt, mintha a férfi vízpisztollyal permetezte volna. Pislogott, oldalra fordította a fejét, ösztönösen megtörölte a szemét, és mindent vörös ködön keresztül látott. Aztán hányingere lett.

Megízlelte a homlokáról a szájába folyó vért, ahogy gurgulázva felkiáltott.

– Kérem, ne, ne! – zihált, de már késő volt. A pingvin átvágta a nyaki ütőeret. Csak azt hallotta, ahogy zihál.

– Sajnálom, nem tehetek mást, Marla. – Aztán már nem hallott mást. Mert vége volt.

Az idős férfi, aki előbb a saját két szemébe, majd a nyakába dőlte a kést, már rég halott volt.

1. FEJEZET

Négy évvel később Öt évvel a döntés előtt

Statisztikailag a legtöbb természetes halál hajnali kettő és öt óra között történik. A gyilkosság következtében történő elhalálozások átlagos időpontjáról nincs felmérés.

Marla Lindberg legalábbis nem ismerte, bár a naplója adhatott volna némi támpontot a statisztikusoknak. A lelkét például egy április 23-i napon, reggel fél kilenckor ölték meg a dahlemi szülői ház nappalijában. Végleg csak négy évvel később halhatott meg egy rendkívül forró nyári estén Berlin-Wannsee egykori szülészeti klinikáján.

Pontosan tizenkilenc óra ötvenegykor. Pár perc múlva.

Marla kiszállt a rozoga kisautóból, amelyet a futárszolgálat biztosított neki. A szóbeli vizsgák vége óta ideiglenesen a Carry&Co-nál dolgozott. Ma szabadnapot kellett volna kivennie. A hőség úgy csapta arcon, mintha egy nyitott sütőből jönne. Letörölte a verejtéket a homlokáról, és újra a telefonjára nézett.

Itt?

A Google Maps szerint a megfelelő épület előtt állt, még ha az nem is tűnt annak. Már maga a bejárat is rendkívül különös volt. *Schilfhorn Klinika* állt a téglablótíven, amely alatt áthajtott, elhaladva egy üres portásfülke mellett. Kizártnak tartotta, hogy itt még mindig kórház működjön, olyan gazos és repedezett volt már az aszfalt is, nem is beszélve az út menti romos barakkokról. Marla mégsem fordult vissza azonnal, hanem továbbra is követte a navi-

gációs készülékét. Időnként felújított faházak tűntek fel, rajtuk táblákkal, amelyeken olyan startup cégek neveit olvasta, amelyek vélhetően úgy gondolták, ezen a morbid kampuszterületen találják meg az üzleti modelljükhöz szükséges kreatív környezetet.

Így most egy otromba, hatemeletes, lapos tetejű, betört ablakú épület előtt állt. A világosabb homlokzati paneleket olvashatatlan graffitikkal fújták össze.

Marla megkerülte a kocsit, és felnyitotta a csomagtartót.

Általában élelmiszereket vagy éttermi rendeléseket szállított. Az, hogy aznap postásként kellett eljárnia, újdonság volt a számára. A megbízás WhatsAppon keresztül érkezett, közvetlenül a műszakvezetőjétől, Steve-től, éppen akkor, amikor leparkolt volna az autóval, és befejezte volna a munkát aznapra.

Teljesen elfelejtettem: a mai utolsó szállítmány. Schilfhorn 18–24., 14-es épület, 012-es szoba. A csomagot már betettem a csomagtartóba. Fontos: átadás pontosan 19:49-kor. Sem előtte, sem utána. Üdv, S.

Milyen furcsa megbízás.

Soha nem adtak még meg ilyen szűk időablakot, percre pontosan, mint most. De ha volt valami, amiben Marla jó volt, az a pontosság, és ezt természetesen a munkaadója is tudta.

Az órájára nézett.

Tizenkilenc óra harmincnégy perc. Napnyugtáig még jó két óra volt hátra, és azon tűnődött, milyen sivár lehet a cipősdoboz alakú épület a sötétben. Még napsütésben is olyan hátborzongató benyomást keltett, mint egy hely, amit minden remény elhagyott.

Pont, mint a szüleim egykori háza, gondolta Marla, bár első pillantásra semmi köze nem volt a dahlemi villának az itteni klinikához. A tájékozatlanok, akik annak idején a sűrű, örökzöld sövényen át pillantottak a Villa Lindberg oszlopos bejáratára, a gondosan gereblyézett kavicsos feljáró és a nyílászárók meleg fényei láttán azt

gondolhatták, micsoda szerencse lehet ilyen környezetben felnőni. Hogy a látszat csalóka, az négy évvel ezelőtt vált világossá a szomszédok és a járókelők számára, amikor április 23-án éjjel, alig néhány órával a tizennegyedik születésnapja előtt mentőautók serege parkolt le Lindbergék podbielskialleei ingatlana előtt, vadul villogó jelzőlámpákkal. Másnap reggel, amikor Marla időben visszatért a tervezett születésnap partijára a Frank-erdei kórusútról, a nappali még mindig tele volt rendőrökkel.

A tiszt túl fiatal volt ahhoz, hogy ilyen szomorú feladatot bízna rá, vetette később a terápia során papírra. A pszichológusa azt tanácsolta neki, hogy írjon leveleket saját magának, mert az segít feldolgozni a történeteket.

A rendőrnő kinyitotta az ajtót, és odavezette Marlát az anyjához, Theához, aki kifejezéstelen tekintettel ült a kanapén, és a hideg kandallóba bámult.

– Leven? – kiáltotta Marla pánikszerűen szeretett bátyja nevét. A gondolat, hogy valami történt a testvérével, kézenfekvő volt; elvégre tizenkilenc évesen a fiú már második alkalommal került be a rehabra. De a rendőrnő világossá tette:

– Sajnálom, kedvesem. Az édesapád meghalt.

Másnap az egyik bulvárlap a *Betöréses gyilkosság egy előkelő környéken* címlappal jelent meg, noha ez a bűncselekmény nem szerepel a büntető törvénykönyvben. A szenzációs riport más szempontból is hamis volt. A Villa Lindbergbe nem törtek be, és nem történt gyilkosság sem.

A boncolás minden kétséget kizáróan bebizonyította, hogy Edgar Lindberg öngyilkos lett. Búcsúlevele, amelyet a széfben találtak meg, feltárta, hogy milyen elképzelhetetlenül mély volt a szakadék, amibe a végén szándékosan ugrott:

Drága Marla!

Annyira szeretlek, gyermekem, hogy az már egészségtelen. Úgy vágyom rád, ahogy egy apa soha nem vágyhat a lányára. Rájöttem, hogy beteges alak vagyok, aljas, undorító gondolatokkal. Azért, hogy ne bántsalak meg téged, másokat bántottam. Mindig olyan lányokat kerestem, akik rád emlékeztetnek, akik hasonlítanak rád. Úgy öltöztettem őket, ahogyan te öltözködsz. Soha nem történt semmi, esküszöm, még ha egy emberi söpredék esküje valószínűleg mit sem ér.

Ahogyan rád sem emeltem soha kezét, úgy a többi szegény lányra sem, akiket mindenütt kerestem. Az interneten és az utcán. Egyik sem volt olyan szép, mint te, egyikük arca sem közelítette meg a te csodálatos arcodat. A gondolataim egyre morbidabbak, egyre halálosabbak lettek. Talán észrevetted. Eleinte csak az ágyad mellett ültem, amikor aludtál. Később, amikor már nagyobb lettél, az ágy alá feküdtem. Hallgattam, ahogy lélegzel, miközben alszol. Megérintettem az ujjaidat, amikor a karod az ágy alá lógott, és a kezed ott volt a fejem mellett.

Én voltam az árnyékod, aki az iskola kerítése melletti sövény mögül figyelt téged a szünetben. Aki veled szemben állt a metró peronján, amikor hazajöttél a zongoraóráról.

Néha megfordultál, felgyorsítottad a lépteidet, és én legzívesebben rád kiáltottam volna, hogy nincs veszély. Hogy én vagyok az, az őrangyalod, nem pedig az üldöződ.

De aztán meséltél anyádnak az árnyékról. A sötét társadról, akit a bőrödön éreztél. Elhessegette, mint egy képzeletbeli barátot, ami sok gyereknek van. De mindketten tudtuk, hogy amitől libabőrös lettél, az nem képzeletbeli volt. És Thea is tudta ezt egy idő után. Felfedezte a sminkemet, a műszakállat és a műszemöldököt, amivel álcáztam magam, hogy ne ismerj fel azonnal, amikor elhaladok melletted a sétálóutcán.

Anya sosem említette, de kiköltözött a közös hálózszobánkból, és távolságot tartott tőlem. Ez egyrészt megkönnyítette, hogy több időt tölthessek azzal, hogy téged figyeljek. Másrészt mérhetetlenül megnőtt a szégyenérzetem magam előtt.

Fiatal vagy, és csodálatos, kedvesem. Egy nap, ha eljön az ideje, anya odaadja neked ezt a levelet, hogy elolvasd. Addigra remélhetőleg már egy ideje megszabadítottalak benneteket a létezésem terhétől azzal, hogy legalább lesz annyi tisztességem, hogy magamra emeljek kezet, és ne valaki másra. Talán egy nap sikerül majd megértened engem. Nem azt, hogy miért vágyom rád annyira. Erre nincs válasz, nincs megbocsátás. Hanem azt, hogy miért büntettem magam érte azzal, hogy a legnagyobb gyengeségem pillanatában megöltem magam.

A levél egy mélységesen szomorú, utolsó szeretetnyilvánítással zárult.

Ezt követte egy utóirat.

És az utóirat volt a legszörnyűbb Edgar utolsó levelében.

2. FEJEZET

Marla elhessegette a szúnyogot, amely le akart telepedni az arcán. Rájött, hogy már jó ideje bámulhatta a nyitott csomagtartót – megint megbénították az álmodozásai. Már négy év telt el, és alig múlt el úgy nap, hogy ne gondolt volna az apjára.

Érezte őt. Az árnyékát. A lehetőségét.

Ui.: Elmentem. De mindig veled leszek.

Milyen igazad van ebben, Edgar.

Még gondolatban is csak a keresztnévén szólította a férfit, hogy megpróbáljon elhatárolódni tőle. Hiába. Ő maga írta: mindig velem lesz.

A búcsúlevéllel kapcsolatban azonban tévedett.

Az anyja nem tartotta vissza, hogy megkímélje a lányát. Miután a törvényszékiek kiadták, Thea egy pillanatig sem habozott, hogy átadja Marlának. Előzőleg több újságvivágást is elhelyezett a konyhaasztalon, mindegyiken hasonló főcím szerepelt:

Úgy kellett kinézniük, mint a saját kislányának!

Újabb eredmények Edgar L. látványos öngyilkossági ügyében: a perverz luxusbróker utcalányokat öltöztetett be, hogy úgy nézzenek ki, mint a saját lánya, mielőtt szegyenében maga ellen fordult.

„És ez mind a te hibád, Marla!”

Szavak, amelyeket az anyja soha nem ejtett ki, Marla mégis érezte őket, mintha hangosan kimondták volna.

Látta őket Thea szemrehányó tekintetében, megtapasztalta őket abban a mellőzésben, amellyel a nő büntette. Fájdalmasan belehasítottak azon a napon, amikor az anyja közölte vele, hogy nem élhet tovább a szülői házban, és Margot nagymamához kell költöznie.

A lánya természetellenes, kielégíthetetlen vágyat ébresztett az apjában, és Thea Lindbergnek ez minden nap eszébe jutott, amikor Marla arcára nézett.

Legalábbis ez volt dr. Jamal Bayaz elmélete, a gyermekpszichológusé, akihez Marla traumaterápiára járt, nem sokkal azután, hogy az anyja elküldte a nagymamájához. Dr. Bayaznak jutott eszébe az írásterápia ötlete, és neki vallotta be a paranoiáját is.

Néha az az érzésem, hogy Edgar még mindig velem van. Hogy állandóan figyel engem. Nem látom őt, de érzem az árnyékát. Amikor hazabiciklizek a boltból, vagy amikor metróval me-

gyek a zongoraórámrá. Éjszaka még mindig félek kilógatni a kezemet az ágyból, mert attól tartok, hogy magához ránt.

A pszichológusa mutatott neki módszereket, amikkel megszabadulhat a téveszméitől – de ezek sem segítettek. És sajnos Marla elég ostoba volt ahhoz, hogy ezt a bejegyzést felolvassa a legjobb barátjának. Cora Aichinger azon melegében továbbadta a rábízott titkot az egész osztálynak. Nem csoda, hogy a „Kerge Marla” becenév hamar elterjedt az iskolában.

Ez mind miattad van, Edgar.

Marlát az osztálytársai nyíltan nem bántották ugyan, de kerültek. Mintha az, ami vele történt, egy szerencsétlen vírus eredménye lett volna, ő pedig erősen fertőző. Az elszigeteltség, az, hogy kívülálló volt a tizedik osztályban, Marlát depresszióssá tette, és ki tudja, talán végül ő is követte volna az apját, ha nem lett volna ő.

Kilian.

Mint minden iskolában, a Hohenstein Gimnáziumban is többségben voltak a feltűnésmentes diákok. Aztán volt néhány színes paradicsommadár, akik úgy emelkedtek ki a sűrű tömegből az iskolaudvaron, mint a popsztárok. Kilian is egy ilyen sztár volt. Marlával ellentétben ő szándékosan keltett feltűnést. Mindenki őt akarta a bulijába, ám a fiú csak ritkán fogadta el a meghívásokat. Marla viszont szeretett volna elmenni, de sosem hívták meg. Még a bátyja, Leven is menőnek tartotta Kiliant, pedig ő általában nem állt le a kortársaival, hacsak nem adtak neki drogot, vagy nem fizettek neki a DJ-zésért. Valójában Leven volt az, aki felhívta Marla figyelmét az „egyetlen értelmes srácra az évfolyamában”, miután találkozott Kiliannal egy neuköllni bakelitboltban. Bár a két srácot a közös zenei ízlés kötötte össze, Marlát és Kiliant egy vita hozta közelebb egymáshoz. A filozófia szakkörön történt. Minden résztvevőt megkértek arra, hogy mutasson be egy mottót, amely szerint szívesen szervezné az életét. Kilian kételkedett a feladat hasznosságá-

ban, és gúnyolódott: *Az élet túl rövid ahhoz, hogy naptári bölcsességekre pazaroljuk el.*

Marla vitába szállt vele, és elmagyarázta, hogy a bölcsesség nem veszíti el a jelentőségét attól, hogy konyhafilozófusok is idézik. A vitájuk uralta az órát, és csak másnap ért véget. Egy szenzációval. Kilian ugyanis nem csak elismerte, hogy Marla meggyőzte őt. Úgy tűnt, annyira lenyűgözte az életmottója, hogy az alkarjára tetováltatta:

MINDEN EMBERNEK KÉT ÉLETE VAN.
A MÅSDODIK ABBAN A PILLANATBAN KEZDŐDIK,
AMIKOR RÅJÖSSZ, HOGY CSAK EGY ÉLETED VAN.

Plátói barátságuk (vagy talán több is?) a megbecsülés e mindenkire számára látható jelével kezdődött, amelyben az önként magányos és az önkéntelen kívülálló eszmét cseréltek a tanulnivalóról és magánügyekről, megosztották egymással a füzeteiket és a gondjait, és végül már többet tudtak egymásról, mint néhány friss házaspár. A kölcsönös bizalmuk odáig jutott, hogy még a naplójukat is odaadták egymásnak olvasásra.

A feje fölött magasan madárraj röppent fel a Wannsee irányába, és kirángatta Marlát a gondolataiból.

Az órájára nézett. Tizenkilenc óra harminchét perc. Elég ideje van még ahhoz, hogy tartsa az időpontot.

Kivette a cipősdoboz méretű holmit a csomagtartóból. A csomagban lévő kézzel írt üzenet éppoly furcsa volt, mint a kézbesítési utasítás:

*Hansen kisasszonynak, személyesen. Kérjük, a kézbesítő jelenlétében nyissa ki, és nyugtázza! De ne nyissa ki 19:49 előtt!
Egy másodperccel sem korábban.*